

HORVÁTH BÉLA :

VERSEK

ÉGI MÉRTAN

A parti porban kókkadnak a krokodilok
S lankadtan lengenek a lanka dáliák.
A zebra bőrén zölden csillognak a csíkok
És megcsillan egy kőben a kerek világ.

Kerek szemem csilló csodákkal megvakítod,
De szemgödröm is téged látva látni vágy,
A gyöngye fűben surrognak a sárga gyíkok,
Igy üldözöd te élni a halál fiát.

A versemet így mérte ki az égi mértan,
Jaj, Uram-Isten, itten minden csak azért van,
Hogy hozzád fussunk az örök szabályon!

A föld ragyog s te szólítsz engem innen,
Te lengeted a létem és halálom,
Hogy lengjek, tűnjek, menjek már eminnen!

BÚCSÚ

A lombok lassan lengenek, kilobban
A forradalom dicső homlokomban.
Jaj, Istenem, itt fekszem kiterítve,
Bebukolózva minden műveidbe.

A bánat, mint a lomb, ragyogva ring rám.
De meg se rebben roskadozó pillám,
Arcomba hull a langy eső szitálva
S meglágyít lassudan az őszi pára.

Bebalzsamozta bőrömet az őszi fény,
A kint legyőztem, bírtam a kegyelmet!
Most fonnyadok, mint fű, a világ kőszívén,

A pusztulásban, mint a rügy, derengek.
És engem is a keserű avar véd,
A lomha lomb, a hallgatag magyar nép.

HOL VAGY TE NÉP...

Hol vagy te nép, te hontalan,
Boldogtalan magyar,
Te nép, kinek csak rongya van
S a sír, mely eltakar.

Vagy sírod sincsen, jeltelen
Gödörbe dől a nép,
De minden dombon felverem
A holtak éjjelét.

Ti holtak, most riadjatok,
Mártírok, keljetek!
Úgy élünk, árva magyarok,
Hogy holtak kellene.

Mert elfogyott az eleven,
Ki bátor s vakmerő,
Minden föltámadt ellenem,
Támadj föl, temető!

Ébredjetek, halottaim,
Ti régi rongyosok,
Álljuk Magyarhon dombjain
A végső ostromot.

Vagy lesz hazám, vagy elveszek
S kifordul oldalam,
Vagy meghalok, vagy nem leszek
Hazámban hontalan.

Zendülj meg, néma nemzetem,
Kerülj elő, te nép!
Kövesd bolyongó veszteden
A költő énekét.

Hazátlanul dobog dalom,
Hazátlan magyarok,
Mert álmaiinnak nincs alom,
Alomtalan vagyok.

Boldogtalan és hontalan
Szegény magyar vagyok,
A holtakért sikong szavam,
A népért jajgatok.

Hol vagy te nép, te hontalan,
Boldogtalan magyar?
Zengjen kinek csak rongya van
S a sír, mely eltakar!

Horváth Béla